

Takling av utfordrende adferd

Forståelse:

Første bud er å omdefinere **den farlige og aggressiv beboer til den redde beboer**. Dette gjør noe med holdningene våre, som igjen vil virke inn på hvilken samhandlingsstrategi man benytter. Vår oppfattelse av uro, utagering, grov språkbruk omdefineres til en forståelse for at sykdommen gjør beboeren er ukritisk, mister fort sine hemninger eller det er risiko for utagering..

Det kan være for mange eller høye krav vi setter til beboeren eller for mye stimuli og støy/hektisk miljø.

Mange med frontallappskader mister styring av impulser. Når styringen ikke virker økes angst/redsel i samhandlingssituasjoner.

Forebygging

Å være i forkant er noe av det viktigste vi kan gjøre for å unngå atferdsproblemer

- Avledning/validering
- Unngå å komme for brått på
- Bruke eget ansikt, vise vennlighet, «åpenhet»
- Prøve å lese beboerens ansikt før en setter i gang med noe
- Bruke non-verbalt språk, vær oppmerksom på ditt eget kroppsspråk (Personen med demens oppfatter mer av vårt kroppsspråk enn det som blir sagt: 80 til 100%)
- Finne rytmen sammen med beboer

Viktig med en fast struktur i dagen gjerne planlagt time for time og at det gjennomføres av alle. Ikke snakk for mye men heller jobbe uten avbrytelse så mest skjer ubrutt. Da er det mindre muligheter for å bli irritert.

Er det to pleiere i stell er det viktig at bare den ene kommuniserer verbalt (snakkepleier) og at den andre er stillepleier som ikke snakker.

Katastrofesituasjon

Ved tegn på utagering kan det være en løsning å vente og prøve igjen etter 20 /30 minutter. Er det fortsatt vrient kan en annen pleier overta.

Anvende en samlet, fast, men kjærlig hånd. Hele tiden ha omdefineringen: «Fra aggressiv til redd beboer» i hodet. Unngå sinte hender, utskjelling eller negativt kroppsspråk.

- Avledning/validering
- Alltid kun 1 pleier som kommuniserer
- En arbeidskollega tar over
- Vente en stund og prøve på nytt
- Alltid være på tilbudssiden under alle samhandlinger

Katastrofereaksjoner

Overreaksjoner kommer ofte når en situasjon overstiger en persons begrensede mentale evne.

Normale mennesker reagerer med katastrofereaksjon på voldsomme opplevelser, mens personer med demens reagerer slik på helt enkle situasjoner.

Først og fremst må vi huske at slike reaksjoner ikke er et uttrykk for at vedkommende ønsker å være vanskelig. Det er ubevisste reaksjoner.

Kilde: Mace & Rabbins